

[Svend Haugaard.]

disse afhøringer, sandsynligvis fordi man regner med, at der ikke er noget at gøre; det ved man på forhånd — de er opgivet. Dette giver mig den tanke, om en vis forbindelse med oplysninger fra kartoteker kan spille ind på dette område.

Jeg synes, det virker fuldkommen urimeligt, at det skal ske to gange. Det er gennemgående nøjagtig de samme spørgsmål, som politiet stiller, og som stilles på sessionen. Vil det sige, at man på denne session måske sidder med rapporten fra politiet og ser efter, om der nu på de samme spørgsmål bliver svaret det samme, i håb om, at man kan gribe nøgterne på et eller andet punkt?

På mig virker hele denne form uanstændig og udemokratisk, og jeg beklager meget, at den højtærede minister ikke har kunnet give et tilsagn om at ændre den fremgangsmåde, man nu anvender.

Indenrigsministeren (Hans Hækkerup): Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at hvis sessionsmyndighederne eller politiet på forhånd ved, at den pågældende ikke vil aftjene værnepligt, og formoder, at dette skyldes samvittighedsgrunde, vil der ikke være nogen idé i at foretage nærmere undersøgelse eller søge nogen dokumentation fremskaffet.

I øvrigt vil jeg sige til det ærede medlem, når han bebrejder mig, at jeg ikke vil se på spørgsmålet, at vi har dog gjort det, vi kan, ved at nedsætte et udvalg af sagkyndige, mere eller mindre sagkyndige naturligvis, til at tage sig af sagen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Gerda Møller* til justitsministeren:

„Vil ministeren gennem lempelser i den bestående praksis foranledige, at der gives øget adgang til engagement af udenlandske kunstnere?“

Gerda Møller: Anledningen til mit spørgsmål er de vanskeligheder, som provinsens musikforeninger har, når de står over for at skulle engagere udenlandske kunstnere, idet der her har udviklet sig den praksis — formentlig med hjemmel i fremmedloven — at der fra rigspolitiet efter indstil-

ling fra Musikrådet, hvor de foreskellige musiker- og solistforbund er repræsenteret, kun gives tilladelse til optræden af udenlandske kunstnere i samme omfang, som der i de pågældende foreninger benyttes danske.

Det forekommer mig helt urimeligt, at det danske provinspublikum, som ikke i samme omfang som hovedstadens befolkning har mulighed for at tilfredsstille deres behov for kunstnerisk nydelse, faktisk er i den situation, at deres adgang til at høre udenlandske kunstnere er afhængig af deres villighed til at høre danske. Efter min opfattelse er dette et indgreb i vor kunstneriske frihed og i befolkningens frihed til selv at vælge, hvilke kunstnere de ønsker at høre. Medens udenlandske kunstnere i vidt omfang har adgang til at optræde for hovedstadens publikum, fordi Musikrådet jo ikke blander sig i, hvem de forskellige musikbureauer og andre private koncertarrangører engagerer, så er det i bogstavelig talt alle provinsens byer musikforeningerne, der står for disse koncerter, som altså skal godkendes af Musikrådet.

Disse musikforeninger udfører et stort arbejde for at udbrede kunsten i befolkningen ved at afholde arrangementer med virkeligt kvalificerede kunstnere, danske såvel som udenlandske, og det skønt de jo i virkeligheden har meget små midler til arbejde med, 1.000 kr. om året fra kunstfonden, et beløb, hvis størrelse ikke har været reguleret i den sidste halve snes år, så vidt jeg ved. Herudover har de naturligvis indtægter gennem kontingenter og billet salg, og det er derfor forståeligt, at de enkelte musikforeninger er interesseret i at lægge et program til rette, som netop taler til deres publikum.

Er det derfor rimeligt, at det er justitsministeren og ikke de lokale musikforeninger, der afgør, hvilke kunstnere dansk musikpublikum har adgang til at høre?

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): På det af det ærede medlem fru Gerda Møller stillede spørgsmål kan jeg svare følgende:

Ifølge § 9 i lov om udlændinges adgang til landet må en udlænding ikke uden særlig tilladelse tage arbejde, stilling eller beskæftigelse her i landet, hvad enten det sker mod